

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi január hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlottás társa** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.129/2015/65. számú ítéletének I.rendű vádlottra vonatkozó részét akként változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre súlyosítja.

A szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti.

A kiszabott szabadságvesztést annak végrehajtása esetén börtönben kell végrehajtani és abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Mellőzi a közügyektől eltiltás mellékbüntetését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi I.rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.350 (hatezer-háromszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék a 2016. évi április hó 15. napján kelt 12.B.129/2015/65. számú ítéletében I.rendű vádlottal szemben testi sértés büntette miatt 1 év 6 hónap szabadságvesztést szabott ki és mellékbüntetésül a közügyek gyakorlásától 1 évre eltiltotta. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az I. r. vádlottat az ellene további 1 rb. önbíráskodás büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette.

II.rendű vádlottat az ellene felbujtóként elkövetett testi sértés büntette és felbujtóként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. Az eljárás során felmerült bűnügyi költségéből az I. r. vádlottat 180.741 forint megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 170.644 forint vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be. I.rendű vádlottesetében részfelmentése miatt, bűnösségének a Btk.368.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő önbíráskodás büntette kísérletében történő megállapítása,

valamint a kiszabott büntetés súlyosítása, II.rendű vádlottterhére felmentése miatt, büntetőjogi felelősségének felbujtóként elkövetett testi sértés büntette, és felbujtóként elkövetett önbíráskodás büntette kísérletében történő megállapítása és vele szemben büntetés kiszabása érdekében.

I.rendű vádlottés védője is elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést I.rendű vádlottvonatkozásában módosítva, a felmentő rendelkezést nem támadva, kizárólag a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn, II.rendű vádlott vonatkozásában pedig visszavonta.

Az ügyészi fellebbezés visszavonására tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének II.rendű vádlottra vonatkozó része a 2016. évi június hó 3. napján jogerőre emelkedett.

I.rendű vádlottvédője a nyilvános ülésen bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság az ügyész által I.rendű vádlottterhére a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett jogorvoslati kérelmet megalapozottnak találta, míg a vádlott és védője által felmentés végett bejelentett fellebbezést nem.

A kölcsönösen bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. E felülbírálat korlátját képezte a Be.348.§ (2) bekezdése értelmében I.rendű vádlottat érintő részbeni felmentő rendelkezés, míg a Be.349.§ (2) bekezdése értelmében nem volt annak tárgya az elsőfokú bíróság ítéletének II.rendű vádlottra vonatkozó része sem.

A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a vádlott személyi körülményeiben bekövetkezett változásra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást – a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel – azzal egészítette ki, hogy I.rendű vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, ugyanis 2016. november 15. napján Szófia Szonja utónevű gyermeke is született.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítéssel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak kellő indokát adta, az ügyben lehetséges bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A törvényszék által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás részben a vádlott vallomásán, részben tanúvallomásokon, illetve szakértői véleményeken alapul.

A bizonyítékok értékelését alapvetően meghatározó sajátossága volt az ügynek, hogy I.rendű vádlottaz eljárás teljes tartama alatt beismerte a sértett bántalmazását, azonban jogos védelmi helyzetre hivatkozott.

Lévén, hogy az eljárás során nem volt vitatott, hogy tanú 6sértett sérüléseit I.rendű vádlott okozta, ekként az volt az eldöntendő kérdés, hogy a vádlott javára jogos védelmi helyzet fennállt-e.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, amely szerint a vádlott a sértettel szemben nem volt jogos védelmi helyzetben.

Az irányadó tényállás szerint a cselekmény elindítója az ittas állapotban lévő sértett volt, aki I.rendű vádlotthoz lépett, annak kerékpárját megragadva azt a vádlottnak lökte és őt taszigálni kezdte, melynek következtében a vádlott egyensúlyát elveszítve a talajra esett. Arra vonatkozóan azonban nem merült fel adat, hogy a szemmel láthatóan ittas állapotú sértett a támadó jellegű magatartását a vádlottal szemben tovább kívánta folytatni, illetve azt újratekdeni, amit egyébként ittas állapota sem tett volna lehetővé. Nem állt fenn tehát a jogtalan támadás megújításának veszélye, ami megalapozhatta volna a vádlott javára a jogos védelmi helyzetet.

A védő érvelésével szemben tehát a vádlott vonatkozásában nem az arányosság követelményének megsértéséről, hanem az ún. időbeli túllépés esetéről volt szó.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett I.rendű vádlottbüntetőjogi felelősségére.

A cselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű vádlottcselekményének értékelésekor a tárgyi oldalon jelentkező ismérvek vizsgálatára helyezte a hangsúlyt. I.rendű vádlottszándékosan bántalmazta a sértettet úgy, hogy ököllel, jobb kézzel egy alkalommal, nagy erővel megütötte a homlokán, melynek hatására az egyensúlyát elveszítette, és tompítatlanul a betonjárdára esett, ahová a tarkóját beütötte.

Ekként a szándéka bizonyosan testi sértés okozására irányult.

A bántalmazással okozati összefüggésben a sértett életveszélyes sérüléseket szenvedett.

A bekövetkezett eredmény tekintetében I.rendű vádlottat – ahogyan arra az elsőfokú bíróság hibátlan érveléssel rámutatott – mindössze hanyag gondatlanság (negligencia) terhelte. A homlokot ért, kézzel történő ütés – még akkor sem, ha az nagy erejű – nem szükségszerűen jár együtt koponya- és agysérülés bekövetkeztével. Különösen igaz ez a megállapítás akkor, ha mindössze egy ütésről van szó és álló testhelyzetben éri a sértettet.

Ugyanakkor kellő figyelemmel I.rendű vádlottis felismerhette volna, hogy az erősen ittas állapotú sértett – tipikusan egyensúlyvesztés folytán – elesés következtében akár életveszélyes sérüléseket is szenvedhet. Ezt a körülményt azonban elmulasztotta. Így törvényes a cselekményének a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti minősítése.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta, azonban a másodfokú bíróság a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését követően született gyermeke tartásáról is gondoskodik, így a javára a két kiskorú gyermekről történő gondoskodás az enyhítő körülmény.

Nem értékelte ugyanakkor kellő súllyal az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott cselekménye következtében a sértettnél a szaglás és az ízérzés zavara alakult ki. A sértett a sérülése óta ízeket, illetve szagokat nem érez, mely maradandó fogyatékkossággént értékelendő.

A sértett által elszenvedett sérülés maradandó jellegére figyelemmel a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a vádlottal szemben a Btk.82.§ (1) bekezdésében és a (2) bekezdés c) pontjában megfogalmazott ún. enyhítő szakasz alkalmazására. Ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát kettő évre súlyosbította.

A büntetlen előéletű I.rendű vádlotta cselekmény elkövetése után házasságot kötött, melyből két kiskorú gyermeke született, akiknek tartásáról gondoskodik. Bejelentett munkahellyel, jövedelemmel rendelkezik. A sértettel és korábbi barátnőjével, II.rendű vádlottal is megszakította a kapcsolatot, az elkövetés helyétől távol telepedett le a családjával.

Mindezen kedvező személyi körülményeket értékelve a másodfokú bíróság álláspontja szerint a másodfokú eljárásban összege megbánást tanúsító vádlottal szemben a cselekmény elkövetése után több mint három évvel, a Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célok eléréséhez nem szükséges a szabadságvesztés azonnali végrehajtása.

Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtását a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdése alapján három évi próbaidőre felfüggesztette.

A Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján rögzíteni kellett, hogy a vádlott a szabadságvesztésből annak elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását – tekintettel a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére – mellőzni volt szükséges.

Ennyiben tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2017. január 10.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.129/2015/65. számú ítéletének I.rendű vádlottra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.I.25/2016/4. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2017. évi január hó 10. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő